

■ **La catosfera literària 08**
Primera antologia de blogs en català

LA CATOSFERA LITERÀRIA 08

PRIMERA ANTOLOGIA
DE BLOGS EN CATALÀ

Cossetània
EDICIONS

El coordinador d'aquesta antologia ha estat Toni Ibàñez

La selecció dels posts que es publiquen
en aquest llibre ha estat realitzada per
Toni Ibàñez, Jesús M. Tibau, Sani Girona i Jordi Ferré

S'ha respectat l'anonimat dels autors dels blogs en cas que ho hagin volgut

Els ingressos per drets d'autor que generi la venda d'aquest llibre
seran destinats a fins solidaris

Primera edició: maig del 2008

© del text: els autors
© d'aquesta edició: Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9791-370-6

Dipòsit legal: B-22.866-2008

*En la Catosfera es fa una part essencial
de la literatura del present*

Biel Mesquida¹

*Quins camins li queden a un lector que vol llegir i sentir
parlar de literatura? Sorprenentment hi ha els blocs [...],
els blocs estan cridats a ser un observatori literari al qual
tots acabarem parant atenció.*

Xulio Ricardo Trigo²

*El blog és l'escenari de la representació virtual, l'apologia
de l'escriptura en procés, l'esbós d'una obra literària que es
basteix amb ciment vital des de la perspectiva irreductible
de l'artista tràgic, ànima solitària que somia
el somni del fragment etern.*

Enric Gil³

---

1 Premi Nacional de Literatura 2006 i blogaire: <<http://blocs.mesvilaweb.cat/node/view/id/74935>>

2 Intervenció a la taula rodona dels Premis Octubre 2007: <<http://blocs.mesvilaweb.cat/node/view/id/68917>>

3 <<http://enricgil.wordpress.com/2007/11/13/el-fragment-etern>>

EL BLOG COM A ESPAI-TEMPS D'ESCRITURA PROVISIONAL

Admirable cosa que siendo tenebrosa alumbrase la noche.

Juan de la Cruz

Bon, joiós i productiu dia per a tots els amadors dels blogs.

El primer de tot, i cal recordar-ho perquè en les nostres vides estressades i enverinades pels treballs i les obligacions ho oblidam sovint, sí, el primer de tot és la salut. I per a mi la literatura és salut. Escriure blog és salut.

Amb tot d'energies guaridores, m'he assegut davant l'iMac per dedicar-vos unes línies sobre el blog com a lloc privilegiat per fer una escriptura experimentadora, una escriptura plena de potencialitats, troballes, exploracions, pèrdues, interaccions, mescles, territoris nous de trinca, debats, carícies, desesperacions, mescladisses de textos, construccions de quadres polimediàtics, lligams i lligues, cambres d'ecos, etc.

Les paraules d'avui seran concentrades i estrictes. Vicent Partal i Assumpció Maresme, com a bons pervertidors, m'estimularen al maig de 2004 perquè practicàs el blog: un vici impune. El resultat fou un experiment: *Homersea*, un blog de ficció (no són tots de ficció els blogs dits literaris?) en què una dona mallorquina, Catalina F., contava al llarg de tot un dia les seves aventures ordinàries. Fou el començament de l'addicció bloguera. *Homersea* era, alhora, un descobriment de la llibertat d'escriptura que té un blog, i una festa per aquest bloguer *avant la lettre*

que fou James Joyce en el seu *Ulisses*, la celebració del 16 de juny de 2004, centenari del Bloomsday i també, tan bé, era una forma de perdre la por a la paraula escrita en estat provisional: a l'aire.

Sí, ara que ja duc quasi tres anys bloguejant, plaguetejant a bord i de bord, puc veure clar que els borratxos verbals, la teringa de mots que arrengrer en el blog es fan en un territori molt inconegut, molt misteriós i molt poètic, entre l'oralitat i el text. Abans, i ara quan escric a mà, la meua manera de produir era ben clàssica: escrivia, deixava reposar les paraules, hi tornava i corregia, ho deixava fer temps en el teler dels fulls, hi tornava de bell nou, feia més correccions, etc. I així temps i temps fins que un dia, quan ho volia publicar, no em quedava més remei que passar el manuscrit a l'ordinador. I quan ho veia amb aquella lletra quasi impresa començava la darrera correcció. I quan sortia en paper ho donava per acabat. Paul Valéry, un dels meus mestres més estimats, deia que els poemes no s'acaben mai, senzillament s'abandonen. Estic totalment d'acord amb ell.

Allò de fer blog era tota una altra cosa, tota una altra forma d'acaronar els llenguatges, de tocar-los, d'esculpir-los i de fer-los fruitar. Els primers mesos ho vaig passar molt puta, molt malament. Escriure d'aquella manera em feia por, em produïa calfreds, em feia mal de panxa, em regirava. Per què?

Perquè trobava que era una escriptura plena de riscos, unes paraules col·locades dins un camp de mines, uns mots que podrien convertir-se en pols amb la primera bufada de vent. Emperò, alhora, descobria també que allò era un reservori d'escriptures provisionals —i no em sap greu ni em fa vergonya confessar-ho— que em feien escriure: que em feien escriguera. Allò era un prodigi. Un full on podia pintar quadres de paraules amarades de fragilitats, de provisionalitats, que, per les meravelles de la tecnologia (del sabers contemporanis), podien ser llegides tot seguit per tot el món i per tot el planeta. I per afegitó els lectors eren lliures per escriure comentaris, dir la seva, criticar-me, insultar-me, estimular-me, deprimir-me, tocar-me amb els seus mots, menjar-me, perbocar-me, etc. És bell i dur. Escriptura provisional en llibertat i que produeix llibertats de lectura i de resposta. Sempre havia sabut que l'escriptor ver és un creador de llibertats. En el blog ho és doblement: per l'escriptura en llibertat que practica i per la llibertat que dona als

lectors per dir la seva. Aquest gran teler públic que és el blog és també una disciplina quasi quotidiana. I això, per a una persona tan anàrquica com jo, esdevenia una altra i alta font d'escriguera. Què he fet quan he publicat escrits del blog? Els he mirat, els he corregit, els he refet, o, de vegades, els he deixat tal com eren amb la frescor primera. Però quan han sortit en paper els textos han esdevingut definitius (mentida! Què és un text definitiu? Fins que mor l'escriptor tot text és provisional!), perquè no els he tocat pus. Les escriptures provisionals del blog sempre les puc rellegir, repensar, redir, reescriure, recontar i recantar: escriptures que són experiments de tactes. Freg el meu llenguatge contra l'altre com si tingués dits en l'extrem dels mots, enroll l'altre amb les meves paraules, l'acaron, el toc, el meu llenguatge tremola de desig, la pell de llenguatges s'electrifica d'emocions contingudes, de la despesa sense terme, de la declaració, del secret, *et cætera*.

Us he dedicat, amadors del blog, unes frases sentides dins aquest crepuscle color de codonyat amb el perfum dels ametllers plens de flors níviies, txekhovianes i ainacohenesques, que formosegen dins la gelor de l'hivern.

Salut i saviesa, bloguers catosfèrics, mundials i universals! Enriquidor debat dins la Xarxa dels Tactes! Literatura de la bona a tot lloc i amb qualsevulla *tékhne*!

Bon vent i barca nova, col·legues bloguers, plagueters, dels mil i un sexes de l'esperit!

La catosfera és una part dels fonaments vius de la reconstrucció nacional de la llengua i cultura catalanes, d'aquests fragmentats i minoritzats Països Catalans units per la Xarxa, d'aquest País Català futur d'ara mateix!

Cervellment.

Biel Mesquida

Telloc, Mallorca, 24 de gener de 2008

L'ALTRA CARA DE LA LLUNA

thesilverblueseas.blogspot.com

The Silver Blue Sea (1970)

Camp de Tarragona. Professora de secundària.

22.04.07

Petits plaers

- Passejar per un camp de roselles a l'abril sentint el sol tebi i respirant aire net.
- Rebentar el rovell de l'ou ferrat amb un bocinet de pa acabat de fornejar.
- Llegir el diari a la terrassa en barnús sense haver de mirar cap rellotge.
- Dutxar-se amb aigua ben freda quan fa calor i notar-la lliscar lentament.
- Fer-te estremir amb una mossegadeta i riure plegats.
- Escoltar Jacques Brel i plorar.
- Sortir de casa un diumenge molt aviat al matí i no trobar ningú pel carrer.
- Conduir per carreteres comarcals sense destí ni pressa.
- Beure suc de taronja acabat d'esprémer.
- Besar-te l'esquena de dalt a baix i de baix a dalt, tot dibuixant.
- El primer cafè del dia, sense sucre i aromàtic, directament en vena.
- Caminar descalça per sobre de la fusta calenta torrada pel sol del migdia.

- Passar el dia junts, entre llençols amb olor de vainilla, mentre a fora plou.

- Menjar una torradeta de pa amb oli nou i olorar-lo ben verd.

- Tancar-me al despatx i escriure. Llegir. Pensar en tot i en res.

- Banyar-me al mar una nit de lluna plena.

- Rellegir Neruda, Benedetti i Salinas.

- Fer posar vermell un home i dir-li que està com un pebrot.

- Un got de llet calenta amb una culleradeta de mel i que m'abracis.

- Compartir un silenci còmplice amb tu.

- Veure créixer els meus alumnes, no tan sols físicament.

- Viatjar amb la ment sense cap límit, ben lluny... o ben a prop.

- Veure com riu la filleta de la meva millor amiga, que té tres anys, l'ànima plena d'il·lusions i mons per descobrir.

- Sentir un fred intens i que em faci tremolar per tot seguit gaudir de l'escalfor del teu alè a les meves mans.

- Notar com petites gotes d'aigua s'assequen lentament al sol sobre la pell.

- Ser la responsable que el teu cor s'acceleri i saber-ho.

- Veure sortir el sol des de dalt del penya-segat al meu racó secret.

- Aquella olor intensa de xocolata negra que es fon entre els teus dits.

- Passejar a la vora del mar i sentir-ne la brisa a tot el cos.

- Despertar i mirar-te adormit. Imaginar, suscitar i seduir.

- Anar a plaça un dissabte i passejar entre aromes i colors al mercat.

- Oblidar segons què...

- Recordar sense enyor.

- Enyorar amb un somriure.

- Somriure't amb els ulls.

- Sentir-te a prop tot i estar lluny.

- Deixar passar el temps i ser-ne conscient i inconscient alhora.

- Veure com es van encenent els fanals al capvespre i arriba la nit.

- Mirar passar trens i velers a l'horitzó.

- Navegar en el teu *mar de roselles*.

AMU DARIA

amudaria.blogspot.com

Eduard Balsebre (1965)

Barcelona. Filòleg català, arqueòleg i viatger (sempre que pot), treballa en el camp de les ONG i la cooperació internacional. Des de fa un any, ha entrat en el món dels blogs escrivint sobre dues de les seves passions: els viatges i la literatura.

22.10.07

Osh: l'obertura Larsen...

Un passeig per la ciutat d'Osh, la segona ciutat del Kirguizistan i la capital de la vall de Fergana és força interessant. Una ciutat on es barregen el caos asiàtic i les restes de l'ordre soviètic, on l'islam ha substituït el comunisme en les oracions i consignes, i on es pot visitar un dels mercats més importants d'Àsia Central, el basar Jayma, on podem trobar tant els barrets blancs típics del país anomenats *ak kalpak*, com ganivets tadjiks, teixits xinesos, fruites i verdures conreades a l'Uzbekistan, feradures per als cavalls, mobles artesans, CD piratejats de música tradicional i moderna o sofàs i cadires de llana. Osh és la ciutat més uzbeka del Kirguizistan.

Després de tot el matí vagarejant entre les parades i la gent, i de prendre'm una *bozo* —la cervesa kirguís feta de panís— un es pot acostar al parc que es troba a la riba del riu Ak-Buura i passejar a l'ombra dels plataners fins arribar a una curiosa atracció, un avió Yak-40.

A la vora, una gentada es troba dempeus seguint amb interès un grup assegut de jugadors d'escacs que disposen d'una ampla filera de

taules i taulers. Fa temps, potser des dels set o vuit anys i fins als tretze, em va fascinar jugar als escacs. Em passava els dissabtes al matí a l'escola amb altres companys jugant i jugant, i els moviments de les peces eren un màgic ball en la meva ment, una música deliciosa plena de vida... Amb el pas del temps, altres interessos van fer-me oblidar aquesta passió; una passió que vaig heretar del meu pare.

Aquella tarda a Osh recordava la meva infantesa, gaudia de l'estratègia de la vintena de jugadors entregats a les seves partides i descobria les apostes que es feien de cinc somms entre el públic que observava.

Una brisa ens alleujava de la suor i la calor sufocant. Fou en aquell precís instant, quan el vent em va acaronar, que la meva vista es va fixar en un dels taulers. Allà vaig descobrir-hi una jugada coneguda.

Tot just quan començava a jugar amb el meu pare, i les derrotes se succeïen a causa de la meva inexperiència i ansietat, va haver-hi un dia que fou diferent. Un dia en el qual em sentia especialment animat, ja que veia que cada cop jugava millor; feia poc que havia après l'obertura Larsen i estava delerós per tornar a fer-la servir. Així, a la tarda, el meu pare i jo vàrem començar una nova partida, com sempre, amb uns riures i alguna broma.

El joc es va començar a posar interessant des del principi, vaig obrir amb b2, i en pocs instants, peons, cavalls i alfils ocupaven el centre del taulell i els enrocs ja ocupaven la rereguarda. Ell, de ben segur, sentia la meva emoció i les seves jugades anaven acompanyades d'un somriure.

Tanmateix, els dos posàvem més obstinació i concentració de l'acostumada; els minuts passaven i les peces anaven abandonant el taulell en trista processó. Al final, jo tenia una bona defensa i vaig poder concentrar l'atac de tal manera que semblava que realment la partida era meva. Tot va acabar quan el meu pare, després d'analitzar la situació del joc —encara recordo com arrugava el front—, va prendre el seu rei i el va deixar caure sobre el tauler en senyal d'acceptació de la derrota.

Em sentia a punt d'esclatar, i ell em va felicitar amb dignitat i tendresa mentre m'acaronava el cap: "Moltes felicitats, has guanyat!!! Quan vulguis juguem la següent". Il·lusionat com estava, vaig col·locar de nou les peces. I la partida següent, i l'altra i moltes altres més les vaig tornar a perdre fins que, amb el pas dels anys, ens vàrem anar igualant i jugar els

escacs esdevingué un íntim i mutu plaer. Crec que aquell dia fou l'inici del meu amor pels escacs.

Així, ara, enmig d'Osh, més de vint-i-cinc anys després, aquella mateixa jugada es trobava en aquell gastat tauler d'escacs. Davant meu, un noi d'uns vuit anys i un home de poc més de cinquanta eren la representació del meu pare i meva. Increïble...

I de cop i volta, com en una revelació, ho vaig veure, el noi va moure la mateixa peça que jo en el passat —ho recordo com si fos ara—, un cavall. Ara m'adono que era la peça clau a la defensa; sense aquell cavall, es permetia a l'altre jugador entrar amb la dama i prendre una torre al mateix temps que et donava escac i, sense cap mena d'escapatòria, en una jugada més et donava un contundent mat. I així fou en aquell parc.

Entenc ara el discret riure del meu pare. Tenia la partida guanyada, ja que havia creat una jugada impecable. En aquell moment ni me'n vaig adonar i ell va optar per valorar el meu esforç i no desil·lusionar-me.

A Osh, enmig d'aquells desconeguts, vaig desitjar amb tot el meu cor seure al costat del meu pare i tornar a començar una partida, gaudir de nou del seu somriure i de la complicitat del suau moviment de les peces...

ANOTACIONS RIZOMÀTIQUES

blocs.mesvilaweb.com/theoreia

Joan-Carles Ortega (1970)

Callosa d'en Sarrià (Marina Baixa). Doctor en sociologia. Ha treballat com a copywriter, periodista i investigador de mercats per a una empresa de comunicació; també ha col·laborat amb diverses consultories d'empreses i institucions de la Comunitat Valenciana. Guardonat amb tres premis literaris, ha publicat dos llibres de poesia un dels quals on-line. Membre de l'equip de redacció de les revistes Esment i Sarrià.

29.11.07

Sonet tântric sobre la necessària entropia enunciatòria /
et canvie un país derranglat per una estona metanoica!

“Bééééé... bééee...bééeeéé!”, canten els ramats.

“Lalaaalaa... lalaaalaaa... lalaaalalaaa!”, canta la joventut.

“Sí, sí, sí! Sí, sí, sí! Sí, sí, sí, sí-sí-sí!”, canten els entusiasms.

L'absència de l'oscè, el bes a l'abís,
el saberut entubat, l'oboè ubic,
l'obliteració bíblica i proverbial,
el bibelot lobular, el belar substitutiu,

la reverberació sobrada d'Absalom,
els bitllets embullats, la fòbia a l'abscés,
la ubèrrima brega del laboral,
l'obertura triturable de l'altra Albió,

La bàscula absurda dels pecats asclats,
el ceptre obedient de la llibertat a calbots,
els escribes copistes i abreujants,

el ball làbil de paraules com bulbs,
la soca absoluta abandonada al bancal,
la plaça, capsa de relapses moribunds,

els becs paraboladors abolint el banal!

ANTAVIANA

rcanovalls.blogspot.com

Roser Caño Valls (1975)

Santa Coloma de Gramenet. Llicenciada en Filologia Catalana. Professora interina de secundària de llengua catalana i literatura.

8.8.07

La faula del vell pescador

Viu sol. Des de fa temps immemorables viu sol en una cabana plena d'esquerdes i la companyia d'algunes aranyes. Cada dia, sigui hivern, o primavera, s'asseu en una cadira consecrada a la vora del mar, i suaument crida: "Lorelei, Lorelei".

Un adolescent i jove aprenent de pescador va pujar un dia a una barca, amb uns quants mariners veterans a pescar. Cada dia, sortien a l'hora que els veterans sabien on posar l'ham per omplir la xarxa de peix per després vendre'l al mercat. Una tarda, que es veia un sol vermellós a ponent, el noi va deixar escapar un grup de peixos, perquè va ser ell qui va mossegar l'ham. Fou quan la veié damunt d'una roca, asseguda mirant la posta de sol, amb la cua escamada penjant per la pedra dura, i essent suaument abraçada per l'escuma marina. Des d'aquell dia, aquell jove pescador no podia pensar en res més. Els pescadors vells van començar a notar el seu enamoradís estat, i de seguida van endevinar qui era l'ésser o objecte desitjat dels seus somnis: Lorelei. El pescador més vell de tots li digué: "És bonica, però ella és un peix i tu un home. Oblida-la, perquè aquest peix no es deixa atrapar per cap xarxa". El jove pescador va escoltar aquell consell, però ell només sentia el cant estrident de Lorelei.

Un vespre es va adormir damunt la sorra humida i va somiar que la tenia davant seu. Quan ell anava a abraçar-la, ella s'allunyava més i més. I ell corria, però era inútil. L'endemà es va construir una cabana a la vora del mar, i va decidir que esperaria el moment que ella vingués. I s'assegué a la cadira esperant, esperant...

APUNTS DES DE DALT DEL BAOBAB

enfilat-al-baobab.blogspot.com

Jordi Nebot, Llengot (1980)

Nascut a Manresa, ha crescut entre el Collbaix i Montserrat mirant sempre de ser feliç i fer allò que li venia més de gust. Es guanya la vida impartint classes d'ofimàtica, viu en un pis amb uns grans finestrals plens de claror i estudia Filologia Catalana a la UOC.

4.7.06

Ningú

Actues durant un matí, disfressat; que ningú sospiti res. Deixes passar les hores, et mostres afable i cordial, un punt sorneguer però amb el somriure a punt. Ambigu. Esperes el senyal i tot es precipita. Omplés el sac de pressa, et treus la disfressa i marxes, discretament, per la porta del darrere. Puges al cotxe i fuges. T'emportes el botí. Un botí que et pesa físicament i moralment. Fuges. Primer una carretera principal, després una de secundària; de sobte l'asfalt es troba en molt mal estat, la calçada es fa més angosta. L'alta vegetació deixa pas als matolls. Les pedres, element principal del paisatge, són negres. Abandones el cotxe al voral i enfiles un sender. Camines a pas ferm, et treus el calçat i continues. Serres les dents per culpa del dolor que et fan les pedres a les plantes dels peus, fins que, de mica en mica, hi notes una forta escalfor. El fregament de la terra amb la pell, cada vegada més dura, et fa bullir els peus i t'immunitza. Camines una bona estona, mirant el terra per evitar les pedres més punxegudes i aleshores, motivat per qualcuna finíssima percepció, t'atures. Mires al teu voltant i veus que estàs absolutament sol, meravellosament sol. No hi ha el més mínim rastre humà a l'horitzó. Ningú.

ARA PLOU

araplou.blogspot.com

Raquel Estrada (1984)

El Pla de Santa Maria (Alt Camp). Llicenciada en Periodisme, treballa en el món editorial. Li agrada llegir i escriure i no ha deixat de fer-ho des que era ben joveneta. Troba molt interessant la manera de comunicar-se i de fer cultura que ens ofereixen els blogs.

2.12.07

Sobre el ciment

Tornaven a anar en cotxe per aquell polígon. El viatge es fa més llarg quan tot el que es veu per la finestra s'assembla: les naus d'emmagatzematge logístic es repetien i el pare, un intel·lectual de la pintura amateur, també s'ho mirava i deia que algun dia ho pintaria amb quatre traços curts i decidits, com a ell li agradaven. A ella li semblava el paisatge d'un poble comprimit per parets de ciment.

Van arribar al pis nou, s'ho va mirar tot una altra vegada i va guaitar per la finestra de la seva habitació: davant del nas hi tenia la nau on treballaria el pare. La mare havia de treballar una mica més enllà però s'hauria d'esperar un mes, més o menys, que acabessin de construir l'aeroport petit. Havien marxat de la gran ciutat però res s'assemblava a la casa dels avis, on anaven els caps de setmana i per les esquiates. Fins ara, la seva visió cosmopolita de nena barcelonina li havia fet creure que només les ciutats eren per al trànsit, el soroll i les queixes sobre els serveis deficitaris, i que als pobles cadascú s'hi podia construir el temps i la vida a la seva pròpia mesura.

Sortí al carrer de davant de la casa adossada. Era difícil de fer-se seu aquell lloc nou sense punts de referència: més enllà, no podia veure part de la muntanya que quedava darrere d'un grup de cinc edificis rectangulars amb camions aparcats. Llavors van passar dues veïnes atrafegades sense saludar, portant-li un núvol de pluja sobre el cap. Va girar-se intuïtivament, i el pare, darrere el vidre de la finestra, ja havia començat a muntar el cavallet amb la tela. Segurament diria a sa germana que li anés a buscar pintura per fer el color del ciment mullat.

ARISTÒCRATA I OBRER

aristocrataiobrer.blogspot.com

Aristocrataiobrer

Va començar el seu bloc el 12 d'agost del 2007, amb la pretensió de fer un petit arxiu de la seva activitat aristocràtica. O sigui, que acaba de començar en aquest món blogaire, que espera que no li faci perdre el llegir, ni el jugar, ni —sobretot— el viure (que inclou el dormir).

27.10.07

Petita antologia de Daniil Kharms

Els autors còmics es queixen, amb raó, que se'ls fa poc cas. Ens els prenem a broma, els menystenim. Si escriguessin el mateix però amb un altre to, amb solemnitat i dolor de creador, els encimbellaríem al parnàs, però com que fan conyeta, són i seran sempre de segona fila. Feu-ne la prova: escriviu alguna desgràcia (que us han diagnosticat un mal, que la dona us posa banyes) dues vegades amb tons diferents: un de pallasso de mira què hi farem, i l'altre de pensarós que s'adona de la gravetat de la vida. Passeu-los a dos amics: el que rebrà el text solemne us planyerà i es desfarà per ajudar-vos, l'altre es partirà el cul i reenviarà el text de seguida per fer córrer la notícia i continuar amb la festa.

I per si no n'hi hagués prou, a l'hora de rebre, reben més els autors còmics que els seriosos (o que van de seriosos), com va passar amb el pobre d'en Daniil Kharms i tota la seva colla de lletraferits, afusellats, deportats o tancats en sanatoris pel sol fet que els estalinistes no sabien entendre les seves gràcies (el poder sempre s'envolta d'autors seriosos, mai de graciosos). Desconeixia totalment en Kharms (i continuo desco-

neixent-ho tot dels seus col·legues), però ara l'he conegut una mica per la petita antologia (es diu així) que n'ha publicat 1984, seleccionada, traduïda i anotada (notes breus i clares) per Miquel Cabal Guarro. Per algun lloc he llegit, crec que al *Benzina*, que l'antologia és poc representativa, però com que jo no en conec res més, ja m'està bé.

El volumet es tanca amb una petita obra de teatre d'aquelles dadaistes en què no s'entén res; m'ha recordat *El público*, de García Lorca. Però el millor —com Kafka— són les narracions. N'hi ha de ficció i d'autobiogràfiques, evidentment no hi ha cap diferència entre les unes i les altres, i també hi ha una novel·la de trenta pàgines, deu ser allò de la decadència de la novel·la. Humor agredolç que vessa pertot arreu, què hi farem?, ens ha tocat viure això, els personatges intenten estimar, creure en Déu, menjar alguna cosa decent en el país dels soviets, malgrat que tot s'enfonsa i tothom és espiat. Ritme accelerat i diàlegs de sapiència popular. Val la pena acostar-se a aquest autor.

Un dels temes recurrents del llibre és l'odi als nens; suposo que són vistos com la continuació de la desgràcia, abans de viure així és millor acabar amb tot. “—No puc suportar ni els morts ni els nens. —Sí, els nens són una immundícia” és una de les moltes perles del llibre. Curiosament el règim stalinista va prohibir a Kharms publicar res llevat de literatura infantil: els règims totalitaris sempre han tingut bon ull a l'hora de repartir responsabilitats entre els homes i dones nous i noves de la nova societat.

ASSUMPTA MONTELLÀ

sentimentsaflordepell.blogspot.com

Assumpta Montellà

9.10.07

La Fira de Frankfurt

Avui moltes persones em preguntaven si no havia anat a Frankfurt, per allò que els escriptors desplaçats amb la delegació del govern de la Generalitat han estat curiosament seleccionats i restringits. Sempre he vist l'ampolla mig plena i, per tant, penso que els escollits finalment podran representar molt bé no solament les lletres, sinó tota la nostra cultura. Amb tot, voldria dir que mai m'he sentit escriptora. La meua professió és historiadora i, en tot cas, he intentat posar per escrit allò que he trobat i penso que val la pena explicar. Res més, cap més pretensió. No obstant això, us explicaré una anècdota que va relacionada amb l'ofici d'escriure, sigues escriptora oficial o no. En una diada de Sant Jordi, va tocar-me anar a signar *Maternitats d'Elna* a la llibreria Ona de Barcelona. Hi havia un munt d'escriptors, tots molt coneguts i de vàlua, que esperaven el seu torn. Jo entre ells em sentia una mica fora de lloc. Tots anàvem desfilant per la taula presidencial on els propietaris de la llibreria Ona ens donaven la benvinguda i el torn per prendre la paraula davant el públic assistent.

A mi em tocava entre l'Àvia Remei, una senyora simpatiquíssima que fa llibres sobre cuina, i una altra escriptora de qui no diré el nom per educació. L'escriptora en qüestió, molt coneguda, va dir en veu alta i clara que es negava a participar en una taula rodona on hi havia bacallaneres (es referia a l'Àvia Remei perquè el seu darrer llibre tractava